

Z ekonomky a manažerky kuchařkou

LUCIE MARKOVÁ

Třiatřicetiletá Lenka Požárová byla úspěšnou manažerkou ve velké poradenské firmě, zdatnou daňovou poradkyní, vydělávala spoustu peněz, zkrátka měla rozjetou špičkovou kariéru. Zničehonic ji však přerušila, podala výpověď a začala psát kuchařky.

„Bylo těžké překonat ten pocit, že z daňové poradkyně a manažerky jsem se stala obyčejnou kuchařkou. Ze začátku jsem to raději ani nikomu neříkala. Ale teď, když se podívám, co jsem dokázala, tak vím, že se za to nemusím stydět,“ říká Lenka Požárová. Než se knížka Což takhle dát... dýně objevila v knihkupectvích, prodejnách zdravé výživy a na pultech hypermarketů vedle ovoce a ze-

ZMĚNILI PROFESI

leniny, stálo to její autorku hodně sil a běhání. Ale kniha se zalíbila a brzy následovaly další.

V úvodu své kuchařky píšete, že důvodem, proč jste opustila dráhu úspěšné ekonomky, byl stres a práce po nocích. Ale když jsme si spolu domlouvaly schůzku, zmínila jste se, že stále pracujete od rána do večera. Přinesla vám nová profese volnější tempo?

Ani ne, dokonce mám pocit, že vydávat vlastní knížky je ještě náročnější než to, co jsem dělala dřív.

Jak vypadá váš běžný pracovní den, co všechno musíte stihnout?

Každý den je jeden velký zmatek. Ještě když jsem s psaním začínala a dělala jsem jen na jednom dílu, mohla jsem se na něj plně soustředit. Ale teď pracuji i na třech dílech najednou. Znamená to zároveň třeba

běhat s batůžkem a roznášet do prodejen první díly, do toho už připravovat ke korekcím a grafice další díl, to je teď Chřest, a ještě zkusit a vařit recepty do dílu chystaného. Doma už pomalu nejíme nic jiného než věci, které si zkusím do nového dílu. Takže máme třeba dva měsíce jen mrkev. A právě to vymyšlení začíná být čím dál složitější. Kvůli časovému vytížení se mi kuchařské experimenty odsouvají do nočních hodin nebo na víkend.

Takže čím se teď vlastně cítíte? Spisovatelkou? Kuchařkou?

To je spousta povolání. Jsem kuchařka, autorka, vydavatelka, protože knihy vydávám vlastním nákladem, trávím čas s tiskaři a fotografy, aranžuji, dohlížím na to, jak kniha vypadá, dělám telefonistku, skladníka, řidiče, distributora, marketing a spoustu dalších netušených věcí.

Přes to všechno máte pocit, že je to méně stresující než vaše předchozí práce manažerky a daňové poradkyně ve velké firmě?

Zní to divně, co? Ale na rozdíl od předchozí profese mi to dává sebe-realizaci. Mně daňové poradenství hrozně bavilo, dělala jsem to ráda, ale pak jsem zjistila, že už se dál nevyvíjím, pořád sedím nad čísly a byl to velký stereotyp, který mě ubíjel.

Když jste dávala výpověď, už jste věděla, co budete dál dělat?

To ve mně zrálo postupně, ta nespokojenost v práci, a dlouho jsem to v sobě potlačovala. Rozum mi říkal, tohle jsi přece vystudovala, vždyť nic jiného neumíš. A pak v jednu chvíli jsem úplně náhodně zjistila, co mě baví – vaření, vymyšlení, lákala mě ta svoboda. Daňové poradenství je striktně podle zákonů, i kdyby to postrádalo logiku.

FOTO: MAFA – LUKÁŠ PROCHÁZKA

Naproti tomu psát kuchařky je tak kreativní práce a vidíte hned hmatatelný výsledek své práce. Takže jsem věděla, co chci dělat, když jsem odcházela z firmy.

A kdyby vám někdo řekl, že budete takhle pracovní vytížená, šla byste do toho?

Kdyby mi někdo řekl, co všechno to obnáší, tak nevím, nevím... Ale myslím si, že to je dobře, že mi to nikdo neřekl. Protože teď vím, že jsem se rozhodla správně.

Jak dlouho myslíte, že vám tahle práce může vydržet.

Nebudu nikomu nalhávat, že tohle bych chtěla dělat celý život. Uvidím, jak dlouho to půjde, mám pořád spoustu kuchařských nápadů, ale zároveň mám v hlavě spoustu nápadů, co bych chtěla dělat potom.

Myslíte, že byste se mohla vrátit zpátky do nějaké velké firmy jako manažerka, ekonomka?

Ne. Dva měsíce poté, co jsem odešla z práce, jsem pochopila, že jsem nezaměstnatelný typ. Tehdy mi zavolali headhuntemi a nabídli mi výbornou pozici vedoucí daňového oddělení ve velké firmě. Nejdřív jsem zajásala. A hned nato jsem se otfásla nad představou, že bych se měla vrátit do toho celého systému práce, kterou člověk dělá, protože mu to tak řekl šéf a ve které třeba ani necítí žádný smysl.

Když si představíte sebe před třemi lety a dnes. Změnily se vaše životní cíle a hodnoty?

Ještě před dvěma lety jsem byla loajální zaměstnanec a vůbec by mě nenapadlo, že budu někdy dělat něco jiného. Platila jsem v práci za velkého dřiče, který spíš honil ostatní, a když jsem se rozhodla odejít, byl

to pro řadu lidí šok. Cítila jsem, že v očích určité skupiny lidí jsem klesla. I pro mě bylo těžké překonat ten pocit, že z daňové poradkyně a manažerky jsem se stala obyčejnou kuchařkou. Ze začátku jsem se za to styděla a v práci jsem vůbec neříkala, co se chystám dělat. Ale teď mi to nedělá problém, už vím, že to není jen kuchařina, ale spousta dalších činností. A když se podívám, co jsem dokázala, tak vím, že se za to nemusím stydět.

Je velký rozdíl mezi prostředím, ve kterém jste se pohybovala dřív, a dnes? Musela jste si zvykat na jiný typ lidí?

Cítím velkou úlevu, že jsem mohla odložit kostýmky a můžu chodit v riflích a v tričku. Nejdřív na první jednání s fotografem jsem přišla v kostýmku s kabelkou a zjistila jsem, že takhle ne. A je pravda, že teď se cítím přirozenější.

A co mají obě ty profese společného? Jsou nějaké zkušenosti, dovednosti, které jste se naučila v předchozí práci a využijete je i dnes?

Určitě. Třeba jednat s lidmi ve vedení firem. Zvládat milion věcí naráz, odbíhat od jedné záležitosti, vracet se k jiné. Dnes stejně jako tehdy mám všude kolem sebe papírky s úkoly, abych na nic nezapomněla. A samozřejmě se mi hodí, že si umím udělat finanční kalkulaci.

Prozradíte něco z vašich plánů?

Určitě to bude z oblasti jídla. Ale víc nechci prozrazovat, protože ty představy v sobě mají nápad, co tady na trhu chybí, a nerada bych někomu napovídala. Ale jedna z těch představ je mít nějaký podnik v oboru provozování stravování, ale víc už neřeknu.

Autorka je spolupracovnicí redakce